หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา

ครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการจัดการศึกษา โดยเฉพาะเรื่องคุณภาพของครู ดังที่ บุญชม ไชยโกษี กล่าวว่า เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการจัดการศึกษานั้น ครูเป็นผู้มีบทบาทอย่างสำคัญ คุณภาพของครูจึงเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งต่อคุณภาพการศึกษา[1] ทวีโภค เกษมศรี ให้ความเห็นว่า "ครูเป็นตัวจักรสำคัญที่จะเกื้อหนุนให้การศึกษาบรรลุผลตามเป้าหมาย ถ้าครูบกพร่องไปแม้ว่าองค์ประกอบอื่น ๆ จะดีสักเพียงใดก็ตาม การจัดการศึกษาก็ล้มเหลวอย่างแน่นอน"[2] ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ บัญญัติ กุศลสถาพร ที่ว่า "ครูเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในระบบการศึกษา แม้ว่าเราจะพยายามลงทุนในด้านการปลูกสร้างอาคารเรียน การจัดหาวัสดุครุภัณฑ์และอุปกรณ์การสอน ตลอดจนการสร้างหลักสูตรให้เลอเลิศเพียงใด การจัดการศึกษาจะไม่ได้ผลเท่าที่ควร ถ้าหากการตระเตรียมบุคคลที่จะมาทำหน้าที่ครู และการใช้ครูเป็นไปอย่างขาดประสิทธิภาพ"[3] และจากการประชุมระดับรัฐมนตรี

---

[1]บุญชม ไชยโกษี, การส่งเสริมการศึกษาระหว่างประจำการของครูประถม (มหาสารคาม : วิทยาลัยวิชาการศึกษามหาสารคาม, 2511), หน้า 10.

[2]ทวีโภค เกษมศรี, ม.ร.ว. "คำนำ," ลักษณะของครูที่สังคมต้องการ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สามมิตร, 2518), หน้า 1.

[3]บัญญัติ กุศลสถาพร, "ประสิทธิภาพในการจัดการศึกษา, "ประมวลบทความการวางแผนการศึกษา อันดับ 4 (พระนคร : กองวางแผนการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2512), หน้า 244.

กระทรวงศึกษาธิการของยูเนสโก (UNESCO) ในภูมิภาคเอเชีย เมื่อวันที่ 22 - 29 พฤศจิกายน 2508 ได้กล่าวถึงความสำคัญของคุณภาพของครูว่า "คุณภาพของครูเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะเป็นตัวกำหนดอัตราการขยายทางด้านการศึกษาทั้งทางด้านปริมาณ และคุณภาพ การขาดแคลนอาหาร อุปกรณ์การสอนยังไม่ทำให้เกิดความล้าหลังทางด้านการศึกษาเท่ากับการขาดแคลนครูที่เหมาะสม สถานะของครู วุฒิ และประสบการณ์ของครูเป็นสิ่งสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความก้าวหน้าทางการศึกษา"[1] อาชีพครูจึงเป็นอาชีพสำคัญเป็นแม่ของวิชาชีพทั้งหลาย เพราะถ้าไม่มีวิชาชีพครูที่แข็งแกร่ง วิชาชีพอื่นก็อยู่ไม่ได้[2]

พลตรี สิริ สิริโยธิน ได้กล่าวในการประชุมทางวิชาการเรื่อง บทบาทของครูกับเสถียรภาพของประเทศว่า "ครูมีบทบาทสำคัญในการปั้นคนให้เป็นคน มีทั้งจริยธรรม ความรู้ เป็นพลเมืองที่ช่วยเสริมสร้างเสถียรภาพให้แก่ชาติเป็นอย่างดี"[3]

นอกจากนี้ ครูเป็นผู้ที่มีส่วนในการจัดการศึกษาและรับผิดชอบในการอบรมสั่งสอนเยาวชนให้มีความรู้ ความสามารถ และคุณธรรม จึงอาจกล่าวได้ว่า "ครูเป็นพลังสำคัญกลุ่มหนึ่งที่จะช่วยพัฒนา และสร้างความมั่นคงให้แก่ชาติ ในรูปแบบของการสร้างเสริมและธำรงไว้

---

[1]UNESCO, Conference on Ministers of Education and Ministers responsible for Economics Planning of Member States in Asia, Prospective of Education in Asia (Bangkok: UNESCO, 1965), pp. 107.

[2]วิจิตร ศรีสะอ้าน, "นโยบายและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการผลิตครู," ศึกษาศาสตร์สาร 3 (กรกฎาคม - กันยายน 2520) : 35.

[3]โพยม วรรณศิริ, ผู้รวบรวม. "การประชุมทางวิชาการครูกับเสถียรภาพของประเทศ," วารสารสภาการศึกษาแห่งชาติ 4 (เมษายน 2513) : 32.

ซึ่งสถาบัน ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์"[1] เมื่อครูมีความสำคัญ และมีส่วนรับผิดชอบต่ออนาคตของชาติเช่นนี้ จึงนับได้ว่า "การผลิตครู" เป็นกระบวนการที่รัฐจะต้องให้ความสนใจและตระหนักเป็นอย่างยิ่งที่จะสรรหาคนดี มีความรู้ และความสามารถเข้ารับการฝึกอบรม เพื่อประกอบอาชีพครูต่อไป ครูที่รัฐผลิตออกมานั้นจะมีทั้งครูที่จะไปสอนสายสามัญ และสายวิชาชีพ สำหรับครูสายอาชีพนี้มีหน่วยงานหลายแห่งที่รับผิดชอบในการผลิต วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาก็เป็นหน่วยงานหนึ่งของรัฐที่มีหน้าที่ผลิตครูสายอาชีพ เพื่อออกไปสอนทางด้านอาชีพให้แก่นักเรียนในระดับต่าง ๆ

วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ได้รับการตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2518 โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับพิเศษ เล่ม 92 ตอนที่ 1 หน้า 1 ลงวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2518 โดยกำหนดให้วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เป็นนิติบุคคล มีฐานะเป็นกรมกรมหนึ่งในกระทรวงศึกษาธิการ[2] มีอำนาจหน้าที่ตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา พ.ศ. 2518 ดังนี้

1. ผลิตครูอาชีวศึกษาระดับปริญญาตรี
2. ในการศึกษาทางด้านวิชาชีพ ทั้งระดับต่ำกว่าปริญญา ระดับปริญญาตรี และระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง
3. ทำการวิจัยส่งเสริมการศึกษาทางด้านวิชาชีพ และให้การบริการทางวิชาการแก่สังคม[3]

---

[1]กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ, นโยบายและแนวการจัดการฝึกหัดครูของ กรมการฝึกหัดครู ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 4 พ.ศ. 2520 - 2524 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2520), หน้า 11.

[2]กระทรวงศึกษาธิการ, ที่ระลึกในงานทอดกฐินพระราชทาน วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักงานบริการทางวิชาการและทดสอบ, 2520), หน้า 9.

[3]วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, เอกสารเผยแพร่กิจการ (กรุงเทพมหานคร : วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ, 2524), หน้า 4.

วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา จัดงานสอนวิชาชีพหลายระดับ คือ

งานระดับปริญญา ประกอบด้วยคณะต่าง ๆ 8 คณะ สำนักบริการทางวิชาการและทดสอบ 1 สำนัก และสถาบันวิจัยและฝึกอบรมการเกษตร 1 สถาบัน รวมเป็น 10 ส่วนราชการ

งานสอนวิชาชีพระดับต่ำกว่าปริญญา คือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และการฝึกหัดครู (ปม.) ส่วนราชการที่รับผิดชอบ คือ วิทยาเขตต่าง ๆ ซึ่งตั้งกระจายกันอยู่ตามภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ

วิทยาเขตดังกล่าวนี้ ได้มาจากการโอนสถานศึกษาบางส่วนของกรมอาชีวศึกษา ตามพระราชบัญญัติโอนกิจการบริหารบางส่วนของกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ไปเป็นของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2520 ประกอบด้วยวิทยาเขตประเภทต่าง ๆ ดังนี้

วิทยาเขตประเภทเทคนิค	10	วิทยาเขต
วิทยาเขตประเภทเกษตรกรรม	10	วิทยาเขต
วิทยาเขตประเภทบริหารธุรกิจ	4	วิทยาเขต
วิทยาเขตประเภทคหกรรม	3	วิทยาเขต
วิทยาเขตประเภทศิลปกรรม	1	วิทยาเขต
รวม	28	วิทยาเขต[1]

วิทยาเขตต่าง ๆ ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ในปัจจุบันทำหน้าที่ดำเนินงานสอนวิชาชีพรวม 3 ระดับ คือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง และระดับประกาศนียบัตรฝึกหัดครูมัธยม ประเภท จำนวนวิชาชีพ และระดับการศึกษาแตกต่างกันออกไปตามความพร้อมของแต่ละวิทยาเขต

---

[1]วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, <u>เอกสารเผยแพร่กิจการ</u>, หน้า 5.

การจัดการเรียนการสอนในระดับฝึกหัดครูมัธยมนั้น เดิมแต่ละวิทยาเขตจัดทำหลักสูตรใช้เอง แต่ในปี พ.ศ. 2521 ได้มีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร โดยทุกวิทยาเขตร่วมมือกันทำและใช้หลักสูตรเดียวกัน (เฉพาะวิชาแกน และวิชาการศึกษา) ตั้งแต่ปีการศึกษา 2521 การจัดการเรียนการสอน นอกจากจะจัดให้นักศึกษาได้เรียนทุกกระบวนวิชาครบถ้วนตามที่หลักสูตรกำหนดแล้ว ยังจัดให้นักศึกษาได้ออกฝึกสอน ซึ่งเป็นการนำเอาความรู้ที่เรียนมาไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมภายใต้การดูแล แนะนำจากอาจารย์พี่เลี้ยง อาจารย์นิเทศก์อย่างใกล้ชิด เพราะผู้ที่จะเป็นครูในอนาคตต้องได้รับการฝึกฝนอบรมมาเป็นพิเศษ ไม่ใช่มีความรู้แต่เพียงทฤษฎีเท่านั้น แต่จะต้องมีความรู้และสามารถไปปฏิบัติได้[1] เพราะประสบการณ์ที่ได้จากการฝึกสอน และฝึกงานนั้นเป็นที่ยอมรับจากนักการศึกษาแล้วว่า สำคัญ และยิ่งใหญ่ที่สุดในการเตรียมที่จะเป็นครูต่อไปภายหน้า[2] และในขณะที่ฝึกสอน หรือฝึกงานก็นับเป็นหัวเลี้ยวหัวต่ออันสำคัญยิ่งของการเตรียมคนไปเป็นครู เพราะถ้าครูฝึกสอนประสบความสำเร็จราบรื่นในการฝึกสอนก็ย่อมจะประทับใจในความเป็นครู และพอใจที่จะยึดอาชีพครูตลอดไป แต่ถ้าหากมีอะไรผิดพลาดเกิดขึ้นแม่แต่น้อยนิดก็จะทำให้มีความรู้สึกไม่ดีต่ออาชีพครูไปตลอดชีวิต[3] ดังนั้น ในหลักสูตรฝึกหัดครูมัธยม วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา จึงกำหนดให้นักศึกษาออกฝึกสอนครึ่งภาคเรียน หรือ 2 เดือน[4]

---

[1]กรมการฝึกหัดครู, หลักสูตรการฝึกหัดครู สภาการฝึกหัดครู 2519 (กรุงเทพมหานคร : กรมการฝึกหัดครู, 2520), หน้า 1 - 2 และหน้า 20 - 23.

[2]Elizabeth Hunter and Edmund Amidon, Student Teaching Case and Comments (New York: Holt Rinehart and Winston, 1964), p. 1.

[3]อิสสระ ปั้นชุด, "สนทนากับอาจารย์นิเทศก์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์มานิต สาครินทร์," วิทยาสาร, 24 (6) (8 กุมภาพันธ์ 2516) : 12.

[4]ทุลซลี องค์ติริพร, คู่มือฝึกสอน เอกสารประกอบการสอน, 2521, หน้า 8 (เอกสารโรเนียวเย็บเล่ม).

ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของการฝึกสอน เพราะการฝึกสอนเป็นการเตรียมนักศึกษาออกไปสู่อาชีพครู ต้องมีประสบการณ์ในห้องเรียน และในโรงเรียนเสียก่อนที่จะออกไปรับผิดชอบเต็มที่ในหน้าที่ครู ควรมีการประเมินตนเองว่าเหมาะสมในการเป็นครูหรือไม่ และควรได้รับการประเมินผลจากวิทยาเขตด้วยเครื่องมือที่มีความเที่ยงตรงและความตรง เป็นแบบประเมินที่สะดวกต่อผู้ใช้ และควรมีการปรับปรุงอยู่เสมอ เพราะการประเมินผลเป็นงานสำคัญที่ต้องกระทำอย่างสม่ำเสมอ ต้องใช้วิธีการอันเหมาะสมได้มาตรฐาน และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการฝึกหัดครู ทั้งนี้เพื่อจะได้ทราบว่า คุณภาพการศึกษาอบรมครูเป็นไปดังที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงไร สิ่งที่ควรแก้ไขปรับปรุงเป็นอย่างไรบ้าง เพื่อจะได้ดำเนินงานแก้ไขปรับปรุงต่อไป[1]

แบบประเมินผลที่ใช้อยู่ในแต่ละวิทยาเขตเป็นแบบที่คณะอาจารย์ในแผนกฝึกหัดครูมัธยมของแต่ละวิทยาเขตสร้างขึ้นมาใช้เอง และไม่เคยมีการศึกษาวิเคราะห์ว่า เกณฑ์ หรือแบบประเมินผลดังกล่าวมีความเที่ยง ความตรงหรือไม่ เพียงใด และในบางวิทยาเขตไม่เคยปรับปรุง เปลี่ยนแปลงแก้ไข เกณฑ์ หรือแบบประเมินผลเลย ทั้ง ๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงหลักสูตร เมื่อปี พ.ศ. 2521 แล้ว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการฝึกสอนทุกฝ่ายว่า เกณฑ์ประเมินผลนั้น ควรประเมินด้านใดบ้าง และนำมาสร้างเป็นเกณฑ์ประเมินผลการฝึกสอน ซึ่งคาดว่าจะเป็นแนวทางให้อาจารย์พี่เลี้ยง และอาจารย์นิเทศก์ประเมินผลนักศึกษาฝึกสอนได้อย่างเที่ยงตรง มีประสิทธิภาพ และมีความยุติธรรมอันเป็นลักษณะที่พึงประสงค์ของเครื่องมือประเมินผล

---

[1]บุญถิ่น อัตถากร และรัตนา ทันบุญเต็ก, การเตรียมครู (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2513), หน้า 34.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์นิเทศก์ อาจารย์พี่เลี้ยง และนักศึกษาฝึกสอน เกี่ยวกับเกณฑ์ประเมินผลการฝึกสอน

2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์นิเทศก์ อาจารย์พี่เลี้ยง กับนักศึกษาฝึกสอน เกี่ยวกับเกณฑ์ประเมินผลการฝึกสอน

3. สร้างแนวทางสำหรับเป็นเกณฑ์ประเมินผลการฝึกสอนของนักศึกษาฝึกหัดครู วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

ขอบเขตการวิจัย

1. แนวทางสำหรับเป็นเกณฑ์ประเมินผลที่สร้างขึ้น ใช้สำหรับนักศึกษาแผนกฝึกหัดครู มัธยมของ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

2. การวิจัยครั้งนี้ใช้ ผู้บริหาร อาจารย์นิเทศก์ อาจารย์พี่เลี้ยง และนักศึกษาแผนกฝึกหัดครูมัธยม ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2524 เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ข้อตกลงเบื้องต้น

การสร้างแนวทางสำหรับเป็นเกณฑ์ประเมินผลนี้ ผู้วิจัยถือว่า อาจารย์นิเทศก์ อาจารย์พี่เลี้ยง ซึ่งจะเป็นผู้ใช้เกณฑ์นี้ มีความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร ความมุ่งหมายในการฝึกสอน รวมทั้งหลักเกณฑ์ในการประเมินผลการฝึกสอนเป็นอย่างดี

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

เกณฑ์ประเมินผล หมายถึง การกำหนดเกณฑ์ของการฝึกสอนของนักศึกษา ในรูปของพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ที่สังเกตได้ โดยกำหนดตามคุณลักษณะที่ต้องการประเมิน

การฝึกสอน หมายถึง การฝึกหัดสอนของนักศึกษา ก่อนที่จะสำเร็จการศึกษา โดยนำเอาความรู้ทางทฤษฎีต่าง ๆ ไปทดลองใช้ หรือปฏิบัติ เพื่อจะออกไปรับหน้าที่ครูที่แท้จริง

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาแผนกฝึกหัดครูมัธยม วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2524

ผู้บริหาร หมายถึง หัวหน้าฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะวิชาการศึกษา และหัวหน้าแผนกฝึกหัดครูมัธยม ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

อาจารย์นิเทศก์ หมายถึง อาจารย์ในแผนกฝึกหัดครูมัธยม ที่ทำหน้าที่สอน และดูแลให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ ปรับปรุง ตลอดจนประเมินผลการฝึกสอนของนักศึกษา และมีคุณวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป

อาจารย์พี่เลี้ยง หมายถึง อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ หรือในโรงเรียนต่าง ๆ ที่นักศึกษาออกไปฝึกสอน ทำหน้าที่ดูแลให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ ปรับปรุง สาธิตการสอน และทำการประเมินผลการฝึกสอนของนักศึกษา

โรงเรียนฝึกสอน หมายถึง โรงเรียน หรือวิทยาเขตต่าง ๆ ที่นักศึกษาออกไปฝึกสอน เพื่อเอาความรู้ทางทฤษฎีไปปฏิบัติให้เกิดผล

<u>ประโยชน์ของการวิจัย</u>

จากการวิจัยครั้งนี้ จะได้ทราบถึงความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องกับการฝึกสอนทุกฝ่ายว่า เกณฑ์ประเมินผล ควรประเมินด้านใดบ้าง และได้เกณฑ์ประเมินผลการฝึกสอนของนักศึกษาฝึกหัดครูมัธยมที่เหมือนกันทุกวิทยาเขต และมีมาตรฐานเดียวกัน

<u>วิธีดำเนินการวิจัย</u>

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยบุคคลต่าง ๆ ดังนี้

1. ผู้บริหาร ซึ่งประกอบด้วย หัวหน้าฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะวิชาการศึกษา หัวหน้าแผนกฝึกหัดครูมัธยม ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ใช้ประชากรทั้งหมด จำนวน 30 คน

2. อาจารย์นิเทศก์ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ใช้ประชากรทั้งหมด จำนวน 74 คน

3. อาจารย์พี่เลี้ยง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย ร้อยละ 30 ของอาจารย์พี่เลี้ยงแต่ละโรงเรียนได้จำนวน 98 คน

4. นักศึกษาฝึกหัดครูมัธยมที่ทำการฝึกสอนในภาคปลาย ปีการศึกษา 2524 ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย ร้อยละ 30 ของจำนวนนักศึกษาแต่ละวิทยาเขต ได้จำนวน 236 คน

ดังมีรายละเอียดดังนี้

ลำดับที่	รายชื่อ	ผู้บริหาร	อาจารย์นิเทศก์	อาจารย์พี่เลี้ยง	นักศึกษาฝึกหัดครูมัธยม
1	วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ	2	6	-	17
2	วิทยาเขตเทคนิคภาคพายัพ	2	6	6	24
3	วิทยาเขตเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	3	5	28	39
4	วิทยาเขตเทคนิคภาคใต้	2	2	14	29
5	วิทยาเขตเทคนิคตาก	2	6	4	18
6	วิทยาเขตเทคนิคขอนแก่น	3	8	2	8
7	วิทยาเขตเกษตรสุรินทร์	2	5	6	9
8	วิทยาเขตเกษตรนครศรีธรรมราช	2	2	1	4
9	วิทยาเขตพณิชยการพระนคร	4	3	10	9
10	วิทยาเขตชุมพรเขตอุดมศักดิ์	3	4	6	21
11	วิทยาเขตโชติเวช	1	5	4	9
12	วิทยาเขตพระนครใต้	2	6	4	14
13	วิทยาเขตเพาะช่าง	2	16	13	35
	รวม	30	74	98	236

การสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการประเมินผลการฝึกสอน ศึกษาแบบประเมินผลการฝึกสอนของวิทยาลัยครูต่าง ๆ มหาวิทยาลัยต่าง ๆ รวมทั้งของวิทยาเขตต่าง ๆ ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา

2. สร้างข้อความที่แสดงถึงพฤติกรรมที่ต้องการวัด และประเมิน

3. นำข้อความที่แสดงถึงพฤติกรรมที่ต้องการวัด และประเมินที่สร้างเสร็จแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อขอคำแนะนำในการปรับปรุง แก้ไข

4. นำข้อความเหล่านี้ไปให้ ผู้บริหาร อาจารย์นิเทศก์ อาจารย์พี่เลี้ยง ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการสอน และการนิเทศการฝึกสอนของนักศึกษาฝึกหัดครูมัธยม รวมทั้งนักศึกษาฝึกหัดครูมัธยมเลือกข้อความโดยพิจารณาว่าเห็นด้วย ไม่เห็นด้วยในข้อความนั้น ควรปรับปรุง แก้ไข เพิ่มเติมอย่างไร

5. นำข้อรายการที่ได้รับกลับมา มาปรับปรุง แก้ไข เพิ่มเติม เพื่อให้ครอบคลุม แล้วนำกลับไปให้กลุ่มผู้บริหาร และอาจารย์นิเทศก์ เป็นผู้พิจารณาคัดเลือกอีกครั้ง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยนำไปให้ผู้บริหาร และอาจารย์ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการสอน และการนิเทศการฝึกสอน รวมทั้งนักศึกษาฝึกหัดครูมัธยมที่จะเป็นผู้พิจารณาคัดเลือกด้วยตนเอง และนำกลับมาด้วยตนเองเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร ส่วนในต่างจังหวัดใช้บริการทางไปรษณีย์ โดยผู้วิจัยติดแสตมป์ไปในแบบตัวอย่างเกณฑ์ประเมินผล เพื่อความสะดวกในการส่งของผู้ตอบ หลังจากที่ได้รับแบบตัวอย่างเกณฑ์ประเมินผล ซึ่งจะใช้คำว่า แบบทดสอบคืนแล้ว ผู้วิจัยจะนำมาหาค่าร้อยละของความคิดเห็นแต่ละข้อ แต่ละด้าน และนำกลับไปให้ผู้ตอบแบบสอบถาม (ผู้บริหาร และอาจารย์) ตอบอีกครั้งหนึ่ง ด้วยวิธีการเดิม คือ ในกรุงเทพมหานครส่ง และเก็บคืนด้วยตนเอง ต่างจังหวัดใช้บริการทางไปรษณีย์

การวิเคราะห์ข้อมูล

เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage)

เกี่ยวกับความคิดเห็นในเกณฑ์ที่ควรประเมิน วิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage)

เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่าง ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างประชากร วิเคราะห์ โดยใช้ค่าไคสแควร์ (Chi - square)

ลำดับขั้นในการเสนอข้อมูล

บทที่ 1 ประกอบด้วย ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย ข้อตกลงเบื้องต้น คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ในการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ 2 กล่าวถึง เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วย แนวคิดเกี่ยวกับ ความหมาย จุดมุ่งหมายของการฝึกสอน และแบบประเมินผลการฝึกสอน รวมทั้งแนวคิดเกี่ยวกับสมรรถภาพในการสอน (สมรรถภาพทางวิชาการ, สมรรถภาพในการถ่ายทอดความรู้ และสมรรถภาพทางการบริหารที่เกี่ยวข้องกับการสอน)

บทที่ 3 กล่าวถึง วิธีดำเนินการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือ การทดลองใช้ วิธีการรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ความเที่ยง และความตรง

บทที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์ความเที่ยง และความตรง

บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และเสนอแนะ